

De l'ensenyament de la Història

Alfred Rubio, Metge i autor del llibre 22 Històries Clíniques de Realisme Existencial.

Les escoles de tots els països ensenyen matemàtiques, ciències naturals, etcètera, amb objectivitat i, tot i que els mètodes pedagògics poden ser diferents, tots procurem que el contingut d'aquestes disciplines sigui tan científic com puguem.

Per desgràcia, la història n'és una gran excepció. Com és lògic, i com passa amb qualsevol ciència, aquesta branca del saber té la seva pròpia metodologia, però això no justifica que uns continguts suposadament objectius difereixin tan enormement en els llibres de text d'uns països als altres. Dels esdeveniments tràgics sempre en tenen la culpa "els altres". Les glòries, les victòries i fins i tot els invents tècnics ens fan inclinar sempre cap als nostres avantpassats particulars. Sempre hi ha bons arguments per a les aparents barbaritats de tot allò que ha succeït en els nostres pobles o nacions, indiferentment del temps que hagi passat des d'aquests esdeveniments.

Aquesta història elaborada i mostrada així, tan subjectivament, tan en contradicció amb altres textos igualment subjectius que s'imparteixen a les escoles dels altres estats, és la que s'ensenyava a nens i joves d'arreu del món.

Tots aquests nens i joves no tenen res a veure amb tot allò que va succeir abans que ells nasquessin. Per tant, no han de sentir remordiments, ni tampoc ressentiments envers els joves de la seva mateixa generació d'altres latituds, que no tenen cap culpa dels avatars històrics precedents del seu país, encara que haguessin estat en contra del nostre en èpoques anteriors.

Aquesta manca de ressentiments és la que pot permetre la solidaritat, la fraternitat, la col·laboració joiosa entre tota una generació mundial per tal de construir una societat més solidària, justa o gratificant, que superi fins i tot les lògiques conseqüències amargues dels anteriors esdeveniments que entre tots haurem de solucionar.

No és just ni humà atribuir als que neixen les culpes dels seus antecessors, a fi que, per herència, esdevinguin rivals els uns dels altres, es barallin i fins i tot es matin sense tenir-ne cap culpa.

Desgraciadament, els factors de tota classe que creen múltiples tensions entre els pobles són molts. Per exemplificar-ho, podríem aprofundir en aquest factor, prou important, de l'ensenyament de la història. Tant de bo que hi hagués un tribunal internacional objectiu i imparcial, on es poguessin denunciar els delictes de manipulació interessada de la història. Ben

bé és posar aquesta disciplina al servei de fabricar futurs éssers carregats d'odi contra tot el que es farà o, si s'esdevé, soldats agressius i venjatius, prenent com a primera matèria els nens.

Què podem fer per un ensenyament objectiu comú de la història a àmbit internacional que, sense amagar allò que hagi succeït, serveixi en canvi perquè les generacions actuals i les futures no repeteixin els mateixos errors i desastres? Per tal que, alliberant els joves de les culpes dels seus antecessors llunyans o propers, els permeti edificar una societat humana més amigable i festiva?

Tot això no tan sols hauria de ser present en l'ensenyament de la història (universal o de cada nació), sinó també en les petites històries: la de la família, les institucions i els grups.

Com un primer pas, tant de bo que el naixement d'una Europa unida sigui l'ocasió perquè s'estudiï una història més real de tots els pobles que la formen i això esdevingui un estímul per a tota una altra història en el món.

L'anomenat Batxillerat europeu i internacional hi contribuirà positivament?